

אישיות ברשות

טניה טימר פקחית בשמורת טבע "ברכת משושים"

טניה טימר: "עם הזמן התפתחה אצלי 'תורת הזבל'. אני כבר יודעת מי עומד ללכלך ואיזו פסולת באמתחתו"

וליהנות ממנו. אני רואה אותם באים, עושים את המסלולים וחוזרים הרבה יותר רגועים ומאושרים. מצד שני, כל אחד פוגע בדרך זו או אחרת בטבע וצריך למזער את הנזק עד כמה שניתן. לא פעם אני מוצאת מטיילים שלא רוצים לעזוב את השמורה ואני ממש מפצירה בהם. אני אומרת להם: 'חבר'ה, תנו לטבע לנשום, תנו לשמורה לנוח'. חייבים לשמור את הטבע גם למחר, לדורות הבאים. אגב, אם יש עוד משהו שמייחד את הישראלים, והפעם לחיוב, זה שהם לא קוטפים פרחי בר. כמעט תמיד מי שיקטפו פרחים הם תיירים שאינם מכירים את החוק בישראל. אני מקווה שגם בנושא הניקיון, הציבור יפנים את המסר."

אחרי שנתיים כפקחית, את לא מתגעגעת לאמנות?

"יש לי סטודיו ואני מבקרת בו לפעמים. אבל אם עד לפני שנתיים האמנות הייתה מקצוע והטבע – תחביב, הרי שעכשיו זה בדיוק להיפך. האמנות הפכה לתחביב ושמירת הטבע הפכה למקצוע, ואני מוכרחה לומר לך שעכשיו ברור לי שאני תורמת יותר. אם בזכותי מישוהו אחר יתחשב בטבע, או אם בזכות הדיווח שלי אתרום למחקר שיאט את הידרדרות הטבע – הרי שלא חייתי לריק".

ת"מיד נדדתי ממקום למקום", מעידה על עצמה **טניה טימר**, פקחית בשמורת טבע ברכת משושים. בשנת 1990 עלתה לארץ מאודסה, והתגוררה עם שתי בנותיה במקומות רבים בארץ, ביניהם ירושלים ותל אביב. ביקור מקרי ברמת הגולן הפך את הקערה על פיה: "ראיתי את היערות, השמיים, הטבע המקסים ונשמתי נעתקה. ידעתי שמפה אני לא אזה. זו הייתה אהבה ממבט ראשון".

25 שנה עסקה טימר באמנות. כבוגרת אקדמיה לאמנויות, הייתה מעורבת גם בפרויקטים גדולים כוויטראז'ים ועיטורים לבתי כנסת ולאולמות ציבוריים. את כל זה היא זנחה לפני שנתיים והתמסרה לאהבתה לטבע. "תמיד טיילתי, גם כילדה וגם כאמא. אני מטיילת המון ונהנית להכיר כל פינה בארץ, ובעיקר שמחה לחזור אל המקום בו אני עובדת, אל ברכת המשושים".

מה תפקידך בשמורה?

"בשמורה אני מקבלת את המבקרים בקופה, כשבתקופות לחץ 500 אנשים יכולים לעבור אצלי ללא הפסקה. אחר כך, ביחד עם הפקח **אבישי צוקר**, אנחנו מחלקים את הסיורים במסלולים, מפקחים על השמורה ודואגים לבטיחות המבקרים, מנקים אחרי אנשים, ומי שרוצה מקבל הדרכה. אנחנו עוזרים לאנשים כשצריך – ותמיד צריך", היא מדגישה בחיך. "זה אתר קטן שקולט הרבה קהל משכבות שונות. ישנם מיטיבי לכת, משפחות, צעירים, דתיים, מכל וכל, ולכולם אני נותנת שירות עם חיוך. בעונות שאין הרבה מבקרים אני עוזרת במחקרים אקולוגיים וביולוגיים, שזה אומר לדווח בשטח על פריחה, ספירת דורסים או כל דבר אחר בטבע".

מה מרגיז אותך בעבודה?

טניה צוחקת ומודה בחצי פה שלישראלים יש נטייה ללכלך וזה משהו שמאוד חורה לה. "אנחנו עוסקים כל הזמן בחינוך ובהסברה. הרבה אנשים לא מודעים לנזקים שהם עושים. אפילו בדל סיגריה הוא נזק מצטבר שגורע מהטבע ומנתק את האנרגיה הטהורה שלו. אנשים, למשל, מאוד אוהבים לאכול ליד מקורות מים, אפילו שהמקומות לא מיועדים לכך. אנשים מבטיחים לי שהם ינקו אחריהם

יש קונפליקט בין אירוח אנשים לבין שמירה על הטבע?

"נכון, מצד אחד, אנשים צריכים להיות בטבע